

Nieuwsbrief PR Updates 2020-03

Nummer 3, 2020

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2509](#) 24-03-2020

Bestuurder aansprakelijk voor niet afgedragen pensioenpremie werknemer

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:484](#) 24-03-2020

Geen nominale pensioengarantie of onvoorwaardelijke indexatie overeengekomen met directieleden

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2496](#) 24-03-2020

Vordering van samenlooptoeslag jegens pensioenfonds afgewezen

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:565](#) 17-03-2020

Pensioenopzegging bij AOW-leeftijd rechtsgeldig ondanks pensioenrichtleeftijd 68

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2304](#) 17-03-2020

Chauffeurs Cypriotische werkgever vallen onder werkingssfeer beroepsgoederenvervoer

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:877](#) 10-03-2020

Nakoming partnerpensioen onaanvaardbaar na afstand werknemer

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:269](#) 03-03-2020

Geen hoofdelijke aansprakelijkheid bestuurder voor pensioenpremies na vervaltermijn overgang van onderneming

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:768](#) 03-03-2020

Pensioenfonds ABP handelt niet onrechtmatig met informatie en indicatie hoogte pensioen

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2020:1388](#) 23-03-2020

Regeling partieel uittreden heeft gevolgen voor pensioenopbouw

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:1608](#) 13-03-2020

Eenzijdige wijziging eindloon-middelbaar mag, invoering werknemersbijdrage niet

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:2107](#) 11-03-2020

Verevening in eigen beheer opgebouwd pensioen na scheiding door afstorting

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:1035](#) 06-03-2020

Regeling Partieel Uittreden heeft gevolgen voor pensioenopbouw

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2020:1757](#) 28-02-2020

Schadevergoeding na slapend dienstverband arbeidsongeschikte werknemer

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:1439](#) 28-02-2020

Billijke vergoeding na ontslag commercieel directeur is inclusief pensioenschade

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:1618](#) 25-02-2020

Bedrijfstakpensioenfonds moet vrijstellingsbeschikkingen verstrekken bij WOB-verzoek

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2020:864](#) 21-02-2020

Bepaalde pensioenverevening overeengekomen in huwelijkse voorwaarden

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2020:788](#) 26-03-2020

Geen toekenning militair arbeidsongeschiktheidspensioen met terugwerkende kracht

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2020:655](#) 12-03-2020

Afwijzing aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen zonder beoordelingslijst mocht

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2020:86](#) 09-03-2020

Verzoek Arubaanse pensioenuitkering moet door Gouverneur beslist worden

RECHTSPRAAK

Geen toekenning militair arbeidsongeschiktheidspensioen met terugwerkende kracht

Verzoek om toekenning militair arbeidsongeschiktheidspensioen van Bosniëganger in 2007 is afgewezen. Nieuw verzoek om arbeidsongeschiktheidspensioen in 2015 is toegewezen per 2014. De militair verzoekt alsnog om toekenning van het arbeidsongeschiktheidspensioen per 2007. Volgens de Raad bieden de medische gegevens uit 2016 geen aanknopingspunt om de eerdere genomen beslissingen van 20 februari 2008 en 15 juli 2010 voor onjuist te houden. De beschikbare medische gegevens bieden geen steun aan het standpunt dat de psychische klachten al vanaf 2007 in verband stonden met de uitzending naar Bosnië.

In 1994 was appellant als militair uitgezonden naar Bosnië. Op 14 juni 2007 heeft hij verzocht om toekenning van een militair invaliditeitspensioen in verband met psychische klachten na zijn uitzending naar Bosnië. Niet is gebleken dat deze psychische klachten verband houden met de uitoefening van de militaire dienst. Een psychiater heeft in zijn rapport uiteengezet dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor de diagnose PTSS. Hij wijst erop dat alcoholafhankelijkheid het centrale probleem is. De staatssecretaris heeft de aanvraag afgewezen. Op 2 september 2015 heeft appellant opnieuw verzocht om toekenning van een militair invaliditeitspensioen. Bij besluit van 3 juni 2016 is appellant met ingang van 8 september 2014 een militair invaliditeitspensioen toegekend. Een verzekeringsarts en psychiater hebben geconcludeerd dat er sprake is van een mate van invaliditeit van 47%, op grond van PTSS en depressieve stoornis. Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen de ingangsdatum van het militair invaliditeitspensioen. Volgens hem is zijn medische situatie sinds zijn eerste aanvraag in 2007 niet gewijzigd. Om die reden stelt hij zich op het standpunt dat de toekenning van het pensioen had moeten plaatsvinden vanaf 14 juni 2006. De staatssecretaris heeft het bezwaar ongegrond verklaard. De situatie in 2016 is anders dan in 2007. Toen werd de diagnose van PTSS niet gesteld. Het beroep op dit bestreden besluit is

door de rechtbank ongegrond verklaard. In hoger beroep faalt het beroep dat de staatssecretaris de ingangsdatum van zijn invaliditeitspensioen onjuist heeft bepaald. Ingevolge artikel 15, derde lid, van het Besluit AO/IV kan het aan appellant toegekende recht op een invaliditeitspensioen niet eerder ingaan dan 8 september 2014, een jaar voor de dag van binnenkomst van zijn verzoek om een militair invaliditeitspensioen. Appellant wordt ook niet gevolgd in zijn standpunt dat de staatssecretaris geen beslissing heeft genomen op zijn verzoek om terug te komen van het besluit uit 2008. De staatssecretaris heeft namelijk geweigerd om van dit besluit terug te komen door de zeggen dat hij geen aanleiding zag om het militair invaliditeitspensioen toe te kennen vanaf 14 juni 2007. De Raad is bovendien van oordeel dat de medische gegevens uit 2016 geen aanknopingspunt bieden om de geneeskundige bevindingen die ten grondslag liggen aan het besluit van 20 februari 2008 voor onjuist te houden. Het hoger beroep slaagt niet.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-03-2020

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2020:788

Zaaknummer: 19/1559 MPW

Rechters: C.H. Bangma

Advocaten: M. de Jong

Wetsartikelen: 15 Besluit AO/IV

RECHTSPRAAK

Vordering van samenlooptoeslag jegens pensioenfonds afgewezen

Per 1 januari 1989 zijn de pensioenrechten van de werknemers van PTT overgegaan van ABP naar het Pensioenfonds van PostNL. Op grond van de oude pensioenregeling zouden sommige PTT'ers recht hebben gehad op een samenlooptoeslag. Zo'n toeslag bestaat niet bij het Pensioenfonds van PostNL. De pensioenvoorziening die het Fonds kent, is echter gelijkwaardig (art. 5 Personeelwet PTT) aan de aanspraken van deelnemers jegens het ABP. Het hof oordeelt dat de vordering van de samenlooptoeslag terecht is afgewezen.

Appellanten zijn gehuwd en beiden in dienst getreden bij PTT. Zij hebben pensioenaanspraken opgebouwd bij ABP. Op 1 januari 1989 is PTT geprivatiseerd en kwam het personeel in dienst van Post NL. De privatisering is vastgelegd in de Personeelwet PTT Nederland N.V. In artikel 5 van de Personeelwet is bepaald dat de aanspraken van het personeel gelijkwaardig moeten blijven aan de aanspraken die het personeelslid had voorafgaande aan de overgangsdatum. De ABP-wet kende een regeling krachtens welke aan gehuwden die aan voorwaarden voldeden ter compensatie van bij de gehuwden te hoge AOW-korting een samenlooptoeslag werd berekend. In het reglement van het pensioenfonds Post NL is in artikel VI lid 1 bepaald dat voor een gehuwde deelnemer het jaarlijks ouderdomspensioen ten minste wordt vastgesteld op het in onderstaande leden omschreven minimum. In eerste aanleg hebben appellanten gevorderd dat het pensioenfonds gehouden is aan ieder van hen per pensioendatum uit te betalen zogenoemde "samenlooptoeslag" en dat het Fonds veroordeeld wordt tot betaling daarvan. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. In hoger beroep vorderen appellanten het vonnis van de kantonrechter te vernietigen en om alsnog hun in eerste aanleg gestelde vorderingen toe te wijzen. Ook het hof komt tot het oordeel dat de vorderingen van appellanten moeten worden afgewezen. Gehuwde werknemers die, net als appellanten, beiden pensioen opbouwden bij het ABP, konden tot 1 januari 1995 daarvan nadeel ondervinden. Hierna werd het gedifferentieerde

franchisesysteem vervangen door een uniform franchisesysteem, het nadeel bestond daardoor niet meer. De tekst van zowel de reglementen van het fonds dan wel de tekst uit het Overgangsreglement voorziet niet in de toekenning van een samenloopregeling. Appellanten kunnen aan beide dus geen aanspraak op een dergelijke toeslag ontlenen. Ruimte voor toekenning van de samenloopregeling zou om die reden slechts gevonden kunnen worden indien het overgangsreglement aanspraken in het leven roept die niet gelijkwaardig zijn aan de aanspraken die zij hadden jegens het ABP, dit op grond van artikel 5 lid 1 van de Personeelwet. Het enkele feit dat de reglementen van het Fonds en het Overgangsreglement niet voorzien in de toekenning van een samenloopregeling is daarom onvoldoende om te kunnen concluderen dat van gelijkwaardigheid geen sprake is. Volgens artikel VI van het Overgangsreglement is het minimumouderdomspensioen mede berekend op basis van de samenlooptoeslag die zij zouden gehad bij het ABP, het was een minimumouderdomspensioen verhogende factor. Dat niet PTT-echtparen, die bij het ABP zijn gebleven en aan de voorwaarden voldoen, wel een samenlooptoeslag ontvangen, maakt niet dat er sprake is van ongelijke behandeling omdat hun situatie nou eenmaal niet gelijk is aan de situatie van PTT-echtparen die zijn overgegaan naar het fonds. Het bestreden vonnis moet daarom worden bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2496

Zaaknummer: 200.244.137/01

Rechters: W.P.M. ter Berg, M.E.L. Fikkers en W.F. Boele

Advocaten: P.A. van Enckevort en S.H. Kuiper

Wetsartikelen: 5 Personeelwet, J14 ABP-wet en F7c ABP-wet

RECHTSPRAAK

Geen nominale pensioengarantie of onvoorwaardelijke indexatie overeengekomen met directieleden

Kern van het geschil is of Smit met haar directieleden eind vorige eeuw is overeengekomen dat hun excedentpensioen gegarandeerd zou worden geïndexeerd. Het hof oordeelt aan de hand van brieven dat er geen nominale garantie of onvoorwaardelijke indexatie is overeengekomen. Van mondelinge toezeggingen is ook na de getuigenverklaringen onvoldoende gebleken.

Oud-directieleden van Smit vorderen gegarandeerde indexatie van hun excedentpensioenregeling bij Smit. In hun arbeidsovereenkomst stond dat ze waren opgenomen in het pensioenfonds van de werkgever. Hun excedentpensioen bij Nationale Nederlanden was een C-polis die in 1999 via waardeoverdracht is ondergebracht bij het pensioenfonds. Smit heeft met terugwerkende kracht tot 1 januari 1999 de arbeidsvoorwaarde pensioen gewijzigd en de pensioenconsequenties schriftelijk toegelicht (brieven van 10 februari en 25 augustus 1999). In 2000 en 2004 heeft Smit met het pensioenfonds een overeenkomst gesloten over de financiering van pensioenaanspraken. Het pensioenfonds heeft in 2013 de pensioenuitkeringen gekort met 2,3%. Een voorlopig getuigenverhoor heeft plaatsgevonden over de door een van de werknemers gestelde toezegging door Smit van onvoorwaardelijke indexatie van het directiepensioen. Werknemers stellen dat Smit hun nominale excedentpensioen heeft gegarandeerd, door de bijstortingsverplichting van Smit jegens het pensioenfonds, en dat hun pensioen jaarlijks onvoorwaardelijk moet worden geïndexeerd. Het hof oordeelt dat de brieven geen onvoorwaardelijke indexatie of nominale garantie bevatten. Van mondelinge toezeggingen door Smit ter zake is onvoldoende gebleken. Uit hun verklaringen blijkt dat deze overtuiging niet berust op expliciete mededelingen daarover maar met name op de inhoud van de brieven van 10 februari 1999 en 25 augustus 1999, op de waardeoverdracht van hun C-polis in combinatie met de mededeling dat de nieuwe pensioenregelingen voor hen een verbetering waren, en op de tussen Smit en het Pensioenfonds tot 2004 geldende financieringsovereenkomst op basis waarvan Smit volgens werknemers een bijstortingsplicht had jegens het Pensioenfonds en daarmee garant stond

voor de nominale pensioenuitkeringen en de indexeringen van werknemers. Die omstandigheden maken echter niet dat werknemers er gerechtvaardigd op mochten vertrouwen dat Smit de door hen gestelde toezeggingen heeft gedaan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:484

Zaaknummer: 200.250.218/01

Rechters: J.M.T. van der Hoeven-Oud, A.C.M. Kuypers en F.R. Salomons

Advocaten: J. Los en E. Lutjens

Wetsartikelen: 3a PSW (oud), 2 PSW , 23 PSW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor niet afgedragen pensioenpremie werknemer

Werkgever Lorenti heeft de pensioenpremie van werknemer ingehouden maar niet afgedragen aan Aegon. De werkgever gaat failliet. Het hof oordeelt dat de bestuurder persoonlijk aansprakelijk is voor de niet betaalde pensioenpremie. De omvang van de schade van de werknemer wordt in hoger beroep bij verstek op een hoger bedrag vastgesteld.

Appellant was in dienst van Lorenti Festiviteiten B.V. Vanaf 13 oktober 2003 was geïntimeerde bestuurder van Lorenti. Bij Lorenti was een pensioenregeling van Aegon Nederland N.V. van kracht. Appellant zou deelnemen aan de pensioenregeling, dat is tussen partijen op enig moment afgesproken. De pensioenpremie is op het loon van appellant ingehouden. Lorenti is per oktober 2008 geroyeerd bij Aegon in verband met het niet voldoen aan de betalingsverplichting. Lorenti is failliet verklaard per 20 mei 2014. Appellant heeft in eerste aanleg samengevat gevorderd bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, de veroordeling van geïntimeerde tot betaling van € 4.022,14 aan schadevergoeding wegens gederfde pensioenopbouw met wettelijke rente vanaf 21 november 2017, € 214 aan vergoeding van gemaakte kosten van berekeningen en € 527,21 aan vergoeding van buitengerechtelijke kosten, met veroordeling van geïntimeerde in de kosten van de procedure. De kantonrechter heeft in het vonnis van 26 februari 2019 geïntimeerde veroordeeld tot betaling van € 498,54, vermeerderd met de wettelijke rente en proceskosten. De kantonrechter heeft daartoe overwogen – samengevat – uit te gaan van een aanmelding van appellant voor deelname aan de pensioenregeling in april 2008, maar dat niet uit te sluiten is dat Aegon de deelname van appellant aan de pensioenregeling heeft geweigerd, dat geïntimeerde een ernstig persoonlijk verwijt treft omdat hij enerzijds heeft toegelaten dat de pensioenpremie wel werd ingehouden en anderzijds heeft bewerkstelligd dat die ingehouden pensioenpremie niet is terugbetaald en dat alleen de ten onrechte op het loon ingehouden pensioenpremie over de maanden april 2008 tot en met oktober 2008 à € 83,09 per maand toewijsbaar is, vermeerderd met de wettelijke rente. In hoger beroep heeft appellant gevorderd om zijn vorige vordering alsnog

integraal toe te wijzen. Het hof neemt bij de beoordeling tot uitgangspunt dat per januari 2006 voor Lorenti een verplichting is ontstaan om in verband met werknemer's deelname aan de pensioenregeling voor hem pensioenpremie af te dragen. Het staat vast dat Lorenti daartoe niet is overgegaan. De bestuurder is voor de gevolgen daarvan als toenmalig bestuurder van Lorenti persoonlijk aansprakelijk. Het hof concludeert dat niet alleen de ingehouden en niet afgedragen pensioenpremie toewijsbaar is, maar ook de premie die Lorenti aan de pensioenverzekeraar had moeten betalen (€ 4.022,14). De gevorderde vergoeding van € 214 is bij gebrek aan concrete betwisting ook toewijsbaar. Het gaat om kosten ter vaststelling van schade als bedoeld in artikel 6:96 lid 2 aanhef en sub b BW. Het bedrag dat Lorenti had behoren af te dragen aan rente wordt gevorderd vanaf de maand waarop het onderliggende bedrag aan niet afgedragen premie ziet, in plaats van 21 november 2017. Geïntimeerde heeft geen verweer gevoerd tegen de bij wijze van eisvermeerdering gevorderde ingangsdata van de wettelijke rente. Dit brengt mee dat de vordering van appellant voor toewijzing gereed ligt. Het hof zal geïntimeerde als de overwegend in het ongelijk te stellen partij in de kosten van het hoger beroep veroordelen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2509

Zaaknummer: 200.261.288/01

Rechters: W.F. Boele, H. de Hek en O.E. Mulder

Advocaten: F.M. Postma

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:96 BW

RECHTSPRAAK

Regeling partieel uittreden heeft gevolgen voor pensioenopbouw

Eiser is politieambtenaar die gebruikmaakt van de Regeling Partieel Uittreden (RPU). In het toekenningsbesluit staat dat aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw (en dus ook de te betalen pensioenpremie) en vakantie-uitkering gelijk blijven. Door wijzigingen in beleid Belastingdienst en ABP blijkt dat in 2018 niet langer uitvoerbaar. De pensioenopbouw wordt verlaagd. Eiser beroept zich op het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel en verlangt compensatie. Dat beroep slaagt niet. Als het gaat om de pensioen- en fiscale consequenties van het gebruik van de RPU is de korpschef niet het bevoegd gezag, maar het ABP en de Belastingdienst. De korpschef heeft niet onrechtmatig gehandeld.

Eiser werkt bij de Nationale Politie. Hij heeft de korpschef gevraagd om gebruik te mogen maken van de Regeling partieel uittreden voor 55 jaar en ouder. Die aanvraag is toegewezen. In dat besluit is onder meer meegedeeld dat alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw, gelijk blijven. In de eerste vijf maanden van 2018 zijn er drie publicaties op het Intranet verschenen. Volgens deze publicaties vloeit er uit de belastingwetgeving voort dat degene die langer dan tien jaar gebruikmaakt van de RPU niet meer volledig pensioen opbouwt gedurende de uren waarin door de toepassing van de RPU niet gewerkt wordt. Uit een afspraak met de Belastingdienst volgt dat aan de voor 1 januari 2018 opgebouwde pensioenrechten niet wordt getornd. In de salarisspecificatie van de maand november 2018 is te zien dat de verminderde pensioenopbouw met terugwerkende kracht tot 1 januari 2018 in de salarisbetaling is verwerkt. Tegen deze salarisspecificatie heeft eiser bezwaar gemaakt. Het geschil draait erom of de uitvoering door de korpschef jegens eiser rechtmatig is in het licht van wat er in het toekenningsbesluit is vermeld over de pensioenopbouw. Eiser beroept zich op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel dan wel het rechtszekerheidsbeginsel is

vereist dat van de kant van het tot beslissen bevoegde orgaan uitdrukkelijke, ondubbelzinnige en onvoorwaardelijke toezeggingen zijn gedaan die bij eiser gerechtvaardigde verwachtingen hebben gewekt. De korpschef is echter niet het bevoegde gezag als het gaat om pensioen- en fiscale consequenties. Het beroep op het rechtszekerheidsbeginsel dan wel vertrouwensbeginsel slaagt daarom ook niet. De nadelige gevolgen van het wegvallen van de 100% pensioenopbouw hoeven niet door de korpschef te worden gecompenseerd. Uit de publicaties op het Intranet blijkt dat de korpschef zich voldoende heeft ingespannen om de nadelige gevolgen zo veel mogelijk te beperken. De korpschef heeft niet onrechtmatig gehandeld, de rechtbank verklaart daarom het beroep ongegrond en wijst het verzoek om compensatie af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 23-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2020:1388

Zaaknummer: AWB - 19 _ 2376

Rechters: P.H.J.G. Römers, E.J. Govaers en M.Z.B. Sterk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Chauffeurs Cypriotische werkgever vallen onder werkingssfeer beroepsgoederenvervoer

Kern van het geschil is of de chauffeurs van een Cypriotische werkgever onder de werkingssfeer vallen van het bedrijfstakpensioenfonds voor het beroepsgoederenvervoer over de weg. Het hof oordeelt dat Nederland het gewone werkland is van de chauffeurs. Ondanks de rechtskeuze voor Cyprus is het dwingend recht van Nederland van toepassing. Het hof overweegt dat de werkgever wat betreft de Nederlandse transporteurs feitelijk functioneerde als een uitzendorganisatie. De werkgever valt onder de werkingssfeer en is premieplichtig.

Dit geschil gaat over de vraag of de chauffeurs van een Cypriotische onderneming onder de werkingssfeer vallen van het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds voor beroepsgoederenvervoer over de weg. Op de arbeidsovereenkomsten met haar chauffeurs is het recht van Cyprus van toepassing verklaard. Het bedrijfstakpensioenfonds meent dat de werkgever een uitzendbureau is waarvan de bedrijfsactiviteiten in meerderheid bestaan uit het uitzenden van in Nederland woonachtige chauffeurs aan in Nederland gevestigde vervoersondernemingen. Volgens de verplichtstelling van het fonds bestaat voor dergelijke uitzendondernemingen en de door hen uitgezonden chauffeurs een aansluitplicht op het fonds. De werkgever bestrijdt op meerdere gronden dat hij onder de werkingssfeer valt. Hij voert onder meer aan dat hij en zijn werknemers onder het Cypriotisch recht vallen en voorts dat hij geen uitzendonderneming is. De keuze voor het recht van Cyprus leidt er op grond van artikel 8 lid 2 Rome I niet toe dat chauffeurs van de Cypriotische onderneming die gewoonlijk hun arbeid in of vanuit Nederland verrichten niet de bescherming van het dwingend Nederlands recht hebben verloren, waaronder het Verplichtstellingsbesluit. De werkgever heeft onvoldoende onderbouwde feiten en omstandigheden gesteld die tot het oordeel zouden kunnen leiden dat de chauffeurs niet gewoonlijk in of vanuit Nederland hun arbeid verrichten en daarmee het voorshands aanwezig geachte bewijs zouden kunnen ontzenuwen. Daarom is

er voor het leveren van (tegen)bewijs geen plaats. Er is geen nauwere band met Cyprus. Voor wat betreft de Nederlandse transporteurs functioneerde de werkgever feitelijk als een uitzendorganisatie, in die zin dat hij voor die transporteurs de chauffeurs in dienst (over)nam, de verloning en de aangelegenheden van loon- en personeelsadministratie op zich nam en de kosten van hun inzet bij deze transporteurs, vermeerderd met andere kosten en een opslag voor werkgever in rekening bracht. Daar waar een transporteur ophield met het betalen van de werkgever beëindigde de werkgever zelf met onmiddellijke ingang het dienstverband van de chauffeur bij deze transporteur. Dit alles wijst onmiskenbaar op het uitzenden en het ter beschikking stellen van werknemers aan transportondernemingen. De Cypriotische onderneming moet worden aangemerkt als een uitzendonderneming die chauffeurs ter beschikking stelt aan Nederlandse transportondernemingen. Daarmee valt zij onder de werkingssfeer van het Verplichtstellingsbesluit. De werkgever is gehouden informatie te verstrekken en premie te betalen aan het bedrijfstakpensioenfonds.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2304

Zaaknummer: 200.206.789/01

Rechters: W.F. Boele, J.H. Kuiper en M.E.L. Fikkers

Advocaten: M.J. van Dam en E. Lutjens

Wetsartikelen: 7:690 BW , 3 Rome I, 8 Rome I, 9 Rome I, 2 Wet Bpf 2000 en 4 Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Pensioenopzegging bij AOW-leeftijd rechtsgeldig ondanks pensioenrichtleeftijd 68

Kern van het geschil is de rechtsgeldigheid van een pensioenopzegging bij het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. Het hof oordeelt dat die pensioenopzegging rechtsgeldig is, ondanks een memo over de binnen de onderneming geldende pensioenrichtleeftijd van 68 jaar. Werknemer mocht er niet op vertrouwen dat hij tot 68-jarige leeftijd kon doorwerken.

Verzoeker is sinds 1 maart 2004 werkzaam bij (de rechtsvoorganger) van Eastman. Er is geen pensioenontslagbeding overeengekomen. In december 2017 is er een e-mail verstuurd aan alle werknemers van Eastman. Hierin staat onder andere dat de pensioenrichtleeftijd binnen het bedrijf meestijgt naar 68 jaar en dat er wordt gekozen voor maximale pensioenopbouw. Ook zou het mogelijk zijn eerder met pensioen te gaan, maar dan zou de uitkering wel lager worden. Werkgever beëindigt de arbeidsovereenkomst van de werknemer door opzegging tegen de AOW-gerechtigde leeftijd van 66 jaar. Hij protesteert en verzoekt een transitievergoeding van € 209.944,88 en een billijke vergoeding van € 343.775,75. Subsidiair verzoekt hij een vergoeding voor zijn pensioenschade. De kantonrechter heeft de verzoeken afgewezen. De grieven van verzoeker zijn gericht op het memo van Eastman. Dat memo moet volgens hem gezien worden als een afwijkende afspraak in de zin van artikel 7:699 lid 4 BW. Verzoeker stelt dat partijen door het memo schriftelijk zijn overeengekomen dat de pensioenleeftijd naar 68 ging en voor verzoeker niet 66 zou zijn zoals ten tijde van zijn ontslag in 2019. Het hof oordeelt dat het in het memo ging om de pensioenrichtleeftijd en dit geen afspraak is dat verzoeker zou blijven werken tot zijn 68ste. Ook had verzoeker niet mogen vertrouwen op een andere leeftijd nu het gaat om de pensioenrichtleeftijd en een algemeen memo. Het hof oordeelt daarom dat de opzegging door Eastman op grond van artikel 7:669 lid 4 BW niet vernietigbaar of onredelijk is. De grieven falen. Het verzoek om billijke vergoeding, transitievergoeding en schadevergoeding wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:565

Zaaknummer: 200.259.809/01

Rechters: M.D. Ruizeveld, H.J. van Kooten en I. Zaal

Advocaten: F.J.P.J. van Meer en K. Hakvoort

Wetsartikelen: 3:33 BW, 3:35 BW en 7:669 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Eenzijdige wijziging eindloon-middeloon mag, invoering werknemersbijdrage niet

Werkgever wijzigt de pensioenovereenkomst met zijn werknemers eenzijdig van eindloon naar middeloon. Gelijktijdig introduceert hij een werknemersbijdrage van 5% over de pensioengrondslag. De OR heeft ingestemd. De kantonrechter oordeelt dat de wijziging van eindloon naar middeloon is toegestaan. De invoering van de werknemersbijdrage over de pensioengrondslag is niet toegestaan.

Werkgever heeft met enkele werknemers een eindloonregeling, ondergebracht bij Nationale Nederlanden. De uitvoeringsovereenkomst eindigde per 31 december 2017. NN biedt de eindloonregeling niet langer aan en stelt een middeloonregeling voor met compensatie. Tegelijkertijd introduceert de werkgever een werknemersbijdrage van 5% over de pensioengrondslag. De OR heeft met de wijzigingen ingestemd. Enkele werknemers maken bezwaar tegen de eenzijdige wijziging. Zij stellen dat de werkgever geen (voldoende) zwaarwichtig belang heeft. De kantonrechter oordeelt dat de instemming van de OR een aanwijzing is dat werkgever een zwaarwichtig belang heeft. Bovendien is de instemming van de OR een zwaarwegend gezichtspunt bij de beoordeling van de redelijkheid van de wijziging. Werknemer heeft onvoldoende weersproken dat de werkgever geen eindloonregeling meer kon aanbieden. Drie verzekeraars weigerden een eindloonregeling uit te voeren en de werkgever was gehouden om een uitvoeringsovereenkomst aan te gaan om aan de wettelijke onderbrengingsplicht te voldoen. De slotsom is dat de noodzaak van de wijziging van de op eindloon gebaseerde pensioenovereenkomst voldoende is gebleken en dat de wijziging naar de aangeboden middeloonregeling, mede omdat sprake is van een passend alternatief, op gronden van redelijkheid en billijkheid gerechtvaardigd is. Het individuele belang van de werknemer moet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid wijken voor het zwaarwichtig belang van de werkgever. Dat de OR heeft ingestemd met de invoering van de werknemersbijdrage, levert een aanwijzing op dat sprake is van een zwaarwichtig belang en vormt een zwaarwegend gezichtspunt bij de beoordeling van de redelijkheid van de onderhavige wijziging. Daarmee staat echter nog niet vast dat het belang van de werkgever bij

de wijziging dient te prevaleren boven het belang van eiser. Daarvoor is meer nodig.

De overwegingen van de werkgever om een werknemersbijdrage in te voeren, overtuigen de kantonrechter echter niet. De stellingen van de werkgever dat de invoering van de werknemersbijdrage past binnen een maatschappelijke trend, dat de hoogte van de bijdrage marktconform is en zorgt voor een bepaalde mate van harmonisering met de arbeidsvoorwaarden van de overige werknemers en dat de bijdrage ruimte schept voor toekomstige salarisverhogingen van eiser, leveren, wat daar ook van zij, geen (zwaarwichtige) reden op om inbreuk te maken op de arbeidsvoorwaarden van eiser. Voorts valt niet in te zien, althans dat wordt niet door de werkgever onderbouwd, dat de invoering van de werknemersbijdrage bijdraagt aan het beheersbaar en voorspelbaar houden van de pensioenkosten en een significante verdere stijging van de pensioenlasten voorkomt, zodat ook deze argumenten geen (zwaarwichtige) reden opleveren waarvoor het individuele belang van eiser moet wijken. Verder heeft de werkgever niet of onvoldoende aangetoond dat de pensioenkosten voor hem zonder de invoering van de eigen bijdrage voor eiser zodanig zullen stijgen, dat daardoor (op langere termijn) de continuïteit van het pensioen van alle werknemers in gevaar dreigt te komen of dat hij de pensioenkosten met betrekking tot eiser niet langer kan dragen. De werkgever heeft geen analyse overgelegd van de door hem in het geding gebrachte jaarcijfers, terwijl daaruit wel blijkt dat de omvang van de pensioenkosten van de werkgever als onderdeel van zijn totale kosten, mede bezien in het licht van de gehele omzet van de werkgever, zodanig gering is dat de argumenten 'een op lange termijn financieel houdbare pensioenregeling' en 'het tegengaan van negatieve bedrijfsresultaten' evenmin als zwaarwegende gezichtspunten aan eiser kunnen worden tegengeworpen. De kantonrechter ziet geen grond te bepalen dat de werkgever hetgeen hij aan eiser moet terugbetalen mag verrekenen met de aan eiser toegekende compensatie. Die compensatie is bedoeld om de financiële gevolgen op te vangen van de wijziging van eindloonregeling naar middelloonregeling.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:1608

Zaaknummer: 7360330 \ CV EXPL 18-4549 \ 25115 \ 576

Rechters: M.J.P. Heijmans

Advocaten: C.P.R.M. Dekker en E.H. Deur

Wetsartikelen: 7:613 BW, 1 PW, 10 PW en 23 PW

RECHTSPRAAK

Afwijzing aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen zonder beoordelingslijst mocht

Geschil over de afwijzing van de aanvraag voor een militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Klacht over onzorgvuldig onderzoek. De Raad oordeelt dat het invullen van de beoordelingslijst voor militair invaliditeitspensioen niet nodig is als de klachten die voortkomen uit het dienstverband vrijwel volledig overschaduwed worden door aandoeningen die niet voortkomen uit het dienstverband. De aanvraag is op de juiste gronden afgewezen.

Betrokkene was sinds 1937 dienstplichtig militair. Vanaf 1950 ging hij met groot verlof en per 1 oktober 1958 is hem ontslag wegens diensteindiging verleend. In 2011 heeft betrokkene verzocht om toekenning van een militair invaliditeitspensioen (MIP). In 2012 is dit verzoek afgewezen op de grond dat de ziekte of het gebrek verband houdend met de uitoefening van de militaire dienst bij betrokkene niet een mate van invaliditeit van ten minste 10% veroorzaakt. Op 22 juni 2012 heeft appellant (dochter van betrokkene) bezwaar gemaakt en verzocht om een nadere termijn voor het indienen van nadere gronden. Betrokkene is op 5 maart 2013 overleden en op 31 maart 2016 zijn namens appellanten nadere gronden voor het bezwaar ingediend. De rechtbank heeft het beroep ongegrond verklaard. In hoger beroep voeren appellanten aan dat het onderzoek niet zorgvuldig is geweest en dat de verzekeringsarts ten onrechte heeft afgezien van het invullen van de Beoordelingslijst vastleggen psychische beperkingen. Volgens appellanten had betrokkene tijdens het bezoek een slechte dag en had de verzekeringsarts terug moeten komen op een heldere dag. De verzekeringsarts is op een door appellant gekozen datum op bezoek geweest, heeft een heteroanamnese afgenomen bij appellanten en gebruikgemaakt van informatie van de behandelend arts. De verzekeringsarts heeft geconcludeerd dat er sprake is van PTSS waarvoor verergerend dienstverband aannemelijk is maar dat de betrokkene ook lijdt aan neurologische aandoeningen (Alzheimer, vasculaire dementie met parkinsonisme) en aan

slechtziendheid en hardhorendheid waarvoor generlei relatie met dienstverband aannemelijk is. De verzekeringsarts concludeerde dat de PTSS-klachten door de andere aandoeningen vrijwel volledig overschaduwd worden waardoor er geen aanleiding was om de beoordelingslijst in te vullen. De raad oordeelt dat het onderzoek voldoende zorgvuldig heeft plaatsgevonden. De bevindingen zijn consistent en inzichtelijk en er is voldoende rekening gehouden met de angsten, agitatie en herbelevingen van betrokkene. Er bestond daardoor geen noodzaak voor een tweede bezoek of voor het invullen van de beoordelingslijst. De aanvraag voor het MIP is op de juiste gronden afgewezen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 12-03-2020

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2020:655

Zaaknummer: 19/1209 MPW

Rechters: C.H. Bangma, J.J.T. van den Corput en J.C.F. Talman

Advocaten: B. Damen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verevening in eigen beheer opgebouwd pensioen na scheiding door afstorting

Verevening van pensioen na scheiding. Eiseres heeft recht op afstorting van de helft van de waarde van de in eigen beheer opgebouwde fiscale pensioenaanspraken in de bv van gedaagde. Geen verevening van klein pensioen opgebouwd in loondienst dat vermoedelijk ligt onder de afkoopgrens.

Partijen zijn in juli 2001 onder uitsluiting van elke gemeenschap gehuwd. Deze zaak gaat over de verdeling van vermogensbestanddelen bij scheiding. Eiseres verzoekt onder andere om gedaagde te veroordelen tot verevening van de in zijn beheer-bv opgebouwde pensioenrechten en dit bedrag af te storten. Op grond van artikel 2 lid 1 jo. artikel 1 lid 4 aanhef en onder a WVPS heeft eiseres recht op verevening van de tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraak. Indien er onvoldoende kapitaal in de bv aanwezig is om tot afstorting over te gaan, zal het tekort in beginsel moeten worden gedeeld. Eiseres vordert niet afstorting van het kapitaal dat nodig is om bij een externe pensioenverzekeraar het aan haar toekomende deel van de pensioenaanspraak jegens de bv onder te brengen (dat wil zeggen de commerciële waarde van de pensioenaanspraak), maar slechts afstorting van de waarde van de pensioenaanspraak waarvoor in de jaarstukken van de bv een voorziening is genomen (die, naar de rechtbank aanneemt, de fiscale waarde van de pensioenaanspraak betreft). Gedaagde heeft niet aangevoerd dat de bv een negatief eigen vermogen heeft, maar heeft juist gesteld dat het eigen vermogen onbekend is althans per peildatum niet meer bedroeg dan € 57.000. Daarom moet worden aangenomen dat de bv per datum echtscheiding over voldoende activa (kapitaal) beschikte om althans de waarde van de pensioenaanspraak waarvoor in de jaarstukken een voorziening is opgenomen, te dekken. Gedaagde heeft verder niets gesteld omtrent de commerciële waarde van het aan hem toekomende deel van de pensioenaanspraak dat na afstorting van het door eiseres gevorderde bedrag door de bv moet worden gedekt en heeft ook niets gesteld omtrent de vraag of de bv daartoe in staat zou zijn geweest. Gedaagde heeft daarnaast op geen enkele wijze onderbouwd dat de benodigde liquide middelen voor afstorting van het bedrag van € 29.541 thans niet kunnen worden vrijgemaakt zonder de

continuïteit van de bv in gevaar te brengen. Gezien bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiseres recht heeft op afstorting van het volledige bedrag waarop zij aanspraak maakt. Gedaagde is echter niet persoonlijk gehouden tot betaling van dat bedrag (hetgeen eiseres thans vordert). De plicht van gedaagde tot verevening houdt immers in dat hij als DGA ervoor zorg moet dragen dat de bv tot deze afstorting overgaat. Dat betekent dat gedaagde zal worden veroordeeld om ervoor zorg te dragen dat de bv bij een door eiseres aan te wijzen externe pensioenverzekeraar een bedrag van € 29.541 afstort ter aankoop van een lijfrente ten behoeve van haar. Partijen hebben ook beiden pensioenrechten opgebouwd in loondienst. Zij hebben gesteld dat het gaat om kleine bedragen die mogelijk niet boven de afkoopgrens uitkomen die door de pensioenfondsen wordt gehanteerd. De rechtbank gaat ervan uit dat de waarde niet boven het in artikel 3 lid 3 WVPS jo. artikel 66 lid 1 Pensioenwet bedoelde uitkomt. Partijen hebben geen recht op verevening van het in loondienst opgebouwde pensioen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:2107

Zaaknummer: C/03/263910 / HA ZA 19-228

Rechters: W. Loof

Advocaten: J.P.C.M. van Riet en H.F.A. Bronneberg

Wetsartikelen: 2 lid 1 WVPS, 1 lid 4 aanhef en onder a WVPS, 3 lid 3 WVPS en 66 lid 1 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Nakoming partnerpensioen onaanvaardbaar na afstand werknemer

Kern van het geschil is of de weduwe van een werknemer recht heeft op partnerpensioen. Haar man werkte bij een verkeersschool. Tijdens zijn dienstverband had hij afstand gedaan van pensioen, terwijl een handtekening stond voor afstand partnerpensioen. Het hof oordeelt dat het in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de echtgenote zich beroept op nakoming van het partnerpensioen.

Geïntimeerde is weduwe van haar overleden echtgenoot. Haar partner was in dienst als rij-instructeur bij de rechtsvoorganger van appellante, een verkeersschool. Appellante heeft per 1 januari 2001 een pensioenregeling getroffen voor haar werknemers met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Op 31 januari 2001 heeft de overleden partner van geïntimeerde een afstandsverklaring getekend waarmee hij afstand deed van alle aanspraken die voortvloeien uit de getroffen pensioenregeling. Deze is door hemzelf en zijn echtgenote ondertekend. Appellante en de overleden partner hebben op 6 april 2004 een gewijzigde arbeidsovereenkomst gesloten. Hierin is overeengekomen dat de overleden partner afzag van de tantièmeregeling uit de arbeidsovereenkomst van januari 2000. De gereserveerde bedragen zouden worden afgerekend in termijnen. Appellante heeft na het overlijden van werknemer diens weduwe haar aanspraak op het partnerpensioen geweigerd. De kantonrechter oordeelde dat de weduwe deelnemer is geworden aan de pensioenregeling van werkgeefster. Het hof volgt de verkeersschool niet in de stelling dat werknemer het aanbod om deel te nemen aan de pensioenregeling niet heeft aanvaard. De verkeersschool heeft erkend een pensioentoezegging te hebben gedaan. Ze was verplicht die uit te voeren volgens de Pensioen- en Spaarfondsenwet (PSW). Uit het pensioenreglement wordt duidelijk dat de overleden partner voldeed aan de definitie van deelnemer. Dat appellante en de overleden partner in januari 2000 zijn overeengekomen dat tussen hen geen pensioenregeling is overeengekomen verandert hier niets aan. Er bestond toen namelijk nog geen pensioenregeling bij appellante. Het bij de pensioenregeling van appellante behorende pensioenreglement kent een

deelnemingsplicht, waaronder het ouderdoms- en nabestaandenpensioen ten behoeve van de echtgenote. De werkgever en werknemer hadden daarom in beginsel de voor hen uit het pensioenreglement voortvloeiende verbintenissen moeten nakomen. Het hof volgt echter het standpunt van appellante dat het beroep van de weduwe op de pensioentoezegging in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Tussen partijen is niet in geschil dat de overleden partner van geïntimeerde op 31 januari 2001 de afstandsverklaring heeft getekend. In de afstandsverklaring staat duidelijk dat de overleden partner afstand doet van alle aanspraken die voortvloeien uit de pensioenregeling. Op de afstandsverklaring staat ook een handtekening achter de naam van geïntimeerde. Het standpunt dat zij de afstandsverklaring niet heeft getekend baat haar niet. Appellante wist niet en had ook niet hoeven weten, dan wel verwachten dat de handtekening vervalst was. Dat de verkeersschool niet bij geïntimeerde heeft geverifieerd of de handtekening echt was, is in dit geval begrijpelijk. De overleden partner van geïntimeerde was, als contactpersoon voor directeur verzekeringen Verzekeringen, betrokken bij de totstandkoming van de pensioenregeling van de verkeersschool. Hij besprak (het afstand doen van) de pensioenregeling met de werknemers van de verkeersschool. Daarbij komt dat er gedurende een periode van twaalf jaar geen pensioenpremies zijn afgedragen voor en door de overleden partner. Gesteld noch gebleken is dat de overleden partner van geïntimeerde daartegen op enig moment heeft geprotesteerd. Het door geïntimeerde gelopen risico door ervan uit te gaan dat er een pensioenregeling was, rust op haar. De slotsom is dat het in de bijzondere omstandigheden van dit geval naar het oordeel van het hof naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat geïntimeerde zich erop beroept dat appellante ten opzichte van haar de pensioenregeling moet nakomen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:877

Zaaknummer: 200.228.860_01

Rechters: J.P. de Haan, M.E. Smorenburg en A.W. Rutten

Advocaten: S.J.M. Masselink en A.F. de Koning

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek Arubaanse pensioenuitkering moet door Gouverneur beslist worden

Arubaanse ambtenaar verzoekt om pensioenuitkering. Het ministerie van financiën wijst zijn verzoek af. Het gerecht oordeelt dat de toekenning van een pensioenuitkering is voorbehouden aan de Gouverneur. Het gerecht vernietigt de afwijzende beschikking van het ministerie.

Klager werkte van 4 mei 1982 tot 1 januari 1988 als arbeider in losse dienst bij de Centrale Dienst Brandweer in Aruba. Bij Landsbesluit is klager met ingang van 1 januari 1988 benoemd als ambtenaar in tijdelijke dienst. Klager heeft het dienstverband verbroken. Met ingang van 12 april 1995 wordt hem ontslag verleend. Klager heeft verzocht om vanaf de datum waarop hij de 55-jarige leeftijd heeft bereikt de aan hem rechtens gestelde pensioenuitkeringen uit te betalen. De minister van financiën, economische zaken en cultuur (hierna verweerder) heeft dit verzoek afgewezen. Een pensioen ten laste van de begroting wordt volgens verweerder enkel uitgekeerd aan de arbeider in losse dienst die ontslagen wordt wegens het bereiken van de 60-jarige leeftijd dan wel wegens ongeschiktheid. De arbeider moet op de dag waarop het ontslag ingaat ten minste tien dienstjaren hebben vervuld. Klager heeft geen diensttijd van tien jaren vervuld en heeft niet de dienst verlaten wegens het bereiken van de 60-jarige leeftijd of ongeschiktheid. Klager stelt zich op het standpunt dat hij bij de datum van zijn ontslag een onafgebroken diensttijd van dertien jaren heeft vervuld, gesplitst in de tijd als losse arbeider en als ambtenaar in tijdelijke dienst. Ook doet klager een beroep op het gelijkheidsbeginsel onder verwijzing naar de gevallen van twee gewezen ambtenaren in tijdelijke dienst die in het genot zijn gesteld van een uitkering bij wijze van pensioen. Het gerecht overweegt dat een beslissing omtrent de toekenning van een uitkering bij wijze van pensioen aan de Gouverneur als bevoegd gezag is voorbehouden. De bestreden beschikking is onbevoegd door verweerder genomen en dient te worden vernietigd. De Gouverneur dient alsnog een beslissing te nemen op klagers verzoek tot toekenning van een uitkering bij wijze van pensioen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 09-03-2020

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2020:86

Zaaknummer: AUA201902104

Rechters: N.K. Engelbrecht

Wetsartikelen: 3 Landsverordening ambtenarenrechtspraak, 41 lid 2 Landsverordening ambtenarenrechtspraak, 3 lid 1 aanhef en onder a Landsverordening leeftijdsgrens ambtenaren en 5 lid 1 Landsverordening leeftijdsgrens ambtenaren

RECHTSPRAAK

Regeling Partieel Uittreden heeft gevolgen voor pensioenopbouw

Ambtenaar maakt gebruik van de Regeling Partieel Uittreden. In het toekenningsbesluit staat dat dit geen gevolgen heeft voor de pensioenopbouw. Door wijziging van het pensioenreglement en de fiscaliteit heeft het toch gevolgen voor de ambtenaar. Deze protesteert daartegen. De rechtbank oordeelt dat de korpschef geen eigen bevoegdheid heeft waar het gaat om pensioen en pensioenopbouw. Hij is gebonden aan het pensioenreglement van ABP. De mededeling in de toekenningsbesluiten dat de pensioenopbouw gelijk blijft bij gebruik van de RPU is geen welbewuste standpuntbepalingen en leidt niet tot het gelijk blijven van de pensioenopbouw.

Eiser is geboren in 1960 en maakt sinds 1 augustus 2015 gebruik van de Regeling Partieel Uittreden (RPU) vanwege het bereiken van de 55-jarige leeftijd voor twee uur per week. Vanaf 14 juli 2018 maakt hij gebruik van de RPU voor zeven uur per werk vanwege het bereiken van de 58-jarige leeftijd. In beide toekenningsbesluiten staat dat de formele werkuren van eiser niet worden verminderd en dat de salarisgerelateerde aanspraken zoals pensioenopbouw gelijk blijven. In november 2018 heeft verweerder de pensioenopbouw van eiser opnieuw berekend. De volledige pensioenopbouw tijdens de RPU-regeling was vanaf dat moment niet meer mogelijk bij medewerkers jonger dan 58 jaar. De Belastingdienst accepteert alleen nog een volledige pensioenopbouw bij de RPU als dit maximaal tien jaar voorafgaand aan de pensioengerechtigde leeftijd ingaat. Het bezwaar van eiser daartegen is ongegrond verklaard omdat verweerder is gebonden aan het pensioenreglement van ABP als bedoeld in artikel 6 van de Wet privatisering ABP en omdat hij geen eigen bevoegdheid heeft waar het gaat om pensioen en pensioenopbouw. De tekst in het toekenningsbesluit kan volgens verweerder niet worden opgevat als een welbewuste standpuntbepaling. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat hij geen eigen bevoegdheid heeft als het gaat om pensioen en pensioenopbouw en dat hij is gehouden aan het pensioenreglement van ABP. Er

is geen sprake van een welbewuste standpuntbepaling. Ook is de rechtbank van oordeel dat eiser als politieambtenaar wist of kon weten dat het ABP over pensioenopbouw gaat en niet verweerder. Eiser heeft uit de toekenningsbesluiten niet mogen afleiden dat verweerder een volledige pensioenopbouw ook bij wijziging van de pensioenregelgeving had toegezegd. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft besloten om de gemiste pensioenopbouw niet te compenseren gezien het hier om een zeer gering verlies gaat en eiser de mogelijkheid had om vrijwillig bij te dragen aan de pensioenopbouw. Het beroep is ongegrond.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:1035

Zaaknummer: ak_19 _ 807

Rechters: A. Oosterveld, W.F. Bijloo en A.J.G.M. van Montfort

Wetsartikelen: 6 Wet privatisering ABP

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds ABP handelt niet onrechtmatig met informatie en indicatie hoogte pensioen

Pensioenfonds ABP heeft niet onrechtmatig gehandeld richting een ambtenaar door tijdens zijn dienstverband een indicatie te verstrekken over de hoogte van het ouderdomspensioen bij 65 jaar. Voorlichting en informatie door ABP is geen (onjuist) advies. De ambtenaar heeft zelf gekozen voor een eerdere pensioendatum dan 65 jaar. Daardoor is het pensioenbedrag lager dan de indicatie.

Een ambtenaar was van 1 oktober 1967 tot 1 december 2013 werkzaam bij het ministerie van BZK. Hij was deelnemer in de pensioenregeling van ABP. Bij het ministerie gold de zogenoemde FLO-regeling (functioneel leeftijdsontslag). De FLO-regeling hield kort gezegd in dat verlof kon worden verleend zodra de ambtenaar de leeftijd van 60 jaar bereikte, tegen een maandelijkse vergoeding van minimaal 80% van het bruto-inkomen, onder de verplichting om op de vroegst mogelijke datum gebruik te maken van de FPU (flexibel pensioen en uittreden) en aansluitend op de leeftijd van 65 jaar met ouderdomspensioen te gaan. Door fiscale wijzigingen gold de FPU niet meer voor werknemers geboren op of na 1 januari 1950. Door het wegvallen van de FPU zou het ministerie de FLO-uitkering 5 jaar moeten betalen (van 60 tot 65 jaar). In plaats daarvan kreeg de ambtenaar de mogelijkheid zijn ouderdomspensioen eerder te laten ingaan dan de reglementaire pensioendatum (de AOW-leeftijd), het zogenoemde ABP KeuzePensioen. Het ministerie heeft meerdere voorlichtingsbijeenkomsten gehouden over de FLO-regeling. ABP is bij die bijeenkomsten aanwezig geweest en heeft voorlichting gegeven. Op 19 februari 2009 heeft de ambtenaar een gesprek gehad met een medewerker van ABP. De ambtenaar heeft van hem op 24 juli 2009 een brief ontvangen waarin twee indicaties waren opgenomen over de hoogte van het ouderdomspensioen. De ambtenaar heeft gekozen voor de FLO-regeling. Met ingang van 1 juli 2010 heeft het ministerie hem een FLO-uitkering toegekend. Met een brief van 23 juli 2013 heeft ABP de ambtenaar geïnformeerd over de hoogte van zijn pensioen bij gebruikmaking van ABP Keuzepensioen. Vervolgens heeft de ambtenaar op 20 september 2013 een aanvraag ABP KeuzePensioen voor 65 jaar ingediend. De ambtenaar heeft bij ABP bezwaar gemaakt tegen het bedrag dat hij met

ingang van 4 september 2015 van ABP ontvangt aan ouderdomspensioen. Hij verwachtte meer ouderdomspensioen te ontvangen op grond van de brief van ABP van 24 juli 2009. Hij stelt dat ABP onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld, althans wanprestatie heeft gepleegd.

Nergens uit blijkt dat tussen het ministerie en ABP sprake is geweest van een overeenkomst van opdracht met betrekking tot de FLO-regeling, een regeling van het ministerie en niet van ABP. Ook als dat wel het geval zou zijn geweest, dan levert een (beweerdelijke) tekortkoming van ABP in zulk een overeenkomst met het ministerie, niet zonder meer een onrechtmatige daad op jegens de ambtenaar. De ambtenaar heeft deze stap in zijn redenering niet nader toegelicht, zodat de vorderingen reeds om die reden moeten worden afgewezen. Ook een adequate toelichting op het causaal verband tussen onrechtmatigheid en schade (en de vorderingen) ontbreekt. Nergens uit blijkt dat ABP heeft geadviseerd. Voorlichting van ABP en informatie is geen advies. In die brief worden indicaties gegeven van het ouderdomspensioen, ingaande op de leeftijd van 65 jaar, uitgaande van 50% pensioenopbouw tijdens de FLO-periode en uitgaande van 0% pensioenopbouw tijdens die periode. Het hof verwerpt de stelling dat de in de brief van 24 juli 2009 door ABP verstrekte inlichtingen onjuist waren. De reden dat de ambtenaar een lager bedrag is gaan ontvangen met ingang van zijn AOW-leeftijd, is dat hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om het ouderdomspensioen eerder te laten ingaan. Daardoor was het bedrag dat hij op de AOW-leeftijd is gaan ontvangen, niet meer gelijk of nagenoeg gelijk aan de gegeven indicaties. De indicaties zijn gebaseerd op het uitgangspunt dat het ouderdomspensioen op 65-jarige leeftijd zou ingaan en dat is duidelijk in die brief vermeld.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:768

Zaaknummer: 200.238.100_01

Rechters: M. van Ham, M.E. Smorenburg en A.W. Rutten

Advocaten: P.A. Visser en E. Lutjens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen hoofdelijke aansprakelijkheid bestuurder voor pensioenpremies na vervaltermijn overgang van onderneming

Bestuurder van onderneming is niet hoofdelijk aansprakelijk voor de niet betaalde pensioenpremies na het verstrijken van de vervaltermijn van 1 jaar na overgang van onderneming. PFWZ is binnen de gestelde termijn van 1 jaar niet overgegaan tot een daad van rechtsvervolging. Daarom kan zij geen aanspraak meer maken op hoofdelijke aansprakelijkheid. De termijn in artikel 7:663 BW is geen verjaringstermijn maar een vervaltermijn.

Curadomi was een verplicht bij bedrijfstakpensioenfonds PFWZ aangesloten organisatie. Werknemer was vanaf 2008 statutair bestuurder. Hij heeft in september 2008 een melding gedaan bij PFWZ waarin werd aangegeven dat Curadomi niet in staat was om de pensioenpremie te betalen en verzocht om een betalingsregeling. In 2008 is er een aantal betalingen gedaan. Op 20 januari 2009 is Curadomi een overeenkomst aangegaan met Stichting Curadomi en zijn de activa verkocht en overgedragen aan de stichting. Er was sprake van een overgang van onderneming. Werknemer heeft in 2009 nog gepoogd een crediteurenakkoord met PFWZ te sluiten, zonder succes. Op 3 november 2010 heeft PFWZ medegedeeld dat werknemer hoofdelijk aansprakelijk is voor de resterende schuld van € 673.539,92. Op grond van artikel 23 Wet Bpf is de werknemer hoofdelijk aansprakelijk voor de schuld. Door de overgang van onderneming was Curadomi nog één jaar hoofdelijk verbonden voor de nakoming. Het hof is van oordeel dat deze termijn een vervaltermijn is. Binnen dat jaar is er geen daad van rechtsvervolging geweest. Het recht om Curadomi aansprakelijk te houden is vervallen. Hierdoor is de bestuurdersaansprakelijkheid komen te vervallen op grond van artikel 23 lid 1 Wet Bpf. Ook bestond er geen verplichting om een verdere melding van betalingsonmacht te doen. De werknemer is niet hoofdelijk aansprakelijk.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:269

Zaaknummer: 200.254.513/01

Rechters: R.S. van Coevorden, R.J.F. Thiessen en A.C.M. Kuypers

Advocaten: J. Verhoeven en R.J.G. van Brakel

Wetsartikelen: 3:308 BW, 7:662 BW, 7:663 BW en 23 Wet Bpf

RECHTSPRAAK

Billijke vergoeding na ontslag commercieel directeur is inclusief pensioenschade

Geschil na ontslag van een commercieel directeur die 25 jaar in dienst was bij werkgever. Beëindiging functie als commercieel directeur en (geweigerd) aanbod aan te blijven als verkoopleider. De rechtbank oordeelt dat er geen redelijke grond was voor opzegging. De werkgever wordt veroordeeld tot betaling van de gefixeerde schadevergoeding, de transitievergoeding en een billijke vergoeding. De billijke vergoeding is inclusief pensioenschade.

Werknemer is op 1 augustus 1994 als vertegenwoordiger in dienst getreden bij werkgeefster. Vanaf 1 september 2008 is hij benoemd tot commercieel directeur. Bij besluit van de AvA van 18 september 2019 is werknemer als bestuurder ontslagen, maar is tevens besloten dat werknemer werkzaam kan blijven als verkoopleider. In geschil is of de arbeidsrechtelijke relatie ten einde is gekomen. Werknemer stelt dat hij niet heeft ingestemd met het voorstel en dat de arbeidsovereenkomst tot een einde is gekomen. Omdat een redelijke grond zoals bedoeld in artikel 7:669 BW ontbrak, is werkgeefster volgens hem een gefixeerde schadevergoeding, de transitievergoeding en een billijke vergoeding verschuldigd. De rechtbank stelt vast dat werknemer de functie van verkoopleider heeft geweigerd en concludeert dat het vennootschapsrechtelijk ontslag ook heeft geleid tot het arbeidsrechtelijk ontslag. De verwijten die werkgeefster werknemer maakt, waaronder mismanagement, het verslechteren van de marges, dat er geen prijsverhogingen zijn doorgevoerd en dat verslaglegging van klantbezoeken en afspraken ontbrak, kunnen niet onder de primair aangevoerde h-grond worden geschaard. Dat is geen verschil van inzicht in het te voeren beleid, maar (vermeend) disfunctioneren. Die (d-)grond is niet ten grondslag gelegd aan het ontslag. Een zodanig verstoorde arbeidsverhouding dat van werkgeefster niet gevegd kon worden de arbeidsrelatie te laten voortbestaan is niet komen vast te staan. Deze ontbindingsgrond strookt niet met de omstandigheid dat werkgeefster werknemer wil behouden als verkoopleider. Nu geen sprake is van een redelijke grond voor het verleende ontslag, dient aan werknemer een billijke vergoeding te worden toegekend. De rechtbank acht,

de omstandigheden van het geval afwegend, billijk dat aan werknemer een billijke vergoeding van € 80.000 bruto (inclusief pensioenschade) wordt toegekend. Bij die overweging betreft de rechter onder meer de leeftijd van werknemer (54) en zijn vrij eenzijdige arbeidsverleden van 25 jaar en dat er bij de berekening van het gestelde bedrag aan pensioenschade van uit is gegaan dat verzoeker niet langer zal kunnen deelnemen in een pensioenregeling, hetgeen nog maar de vraag is. Voorts worden een gefixeerde schadevergoeding van € 34.067,52 bruto en een transitievergoeding van € 102.204 bruto toegekend.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:1439

Zaaknummer: C/05/360810 / HA RK 19-293

Rechters: E. Horsthuis

Advocaten: J.J.F. van de Voort en J.M.A. Smits

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub g BW, 7:669 lid 3 sub h BW, 7:669 lid 3 sub i BW en 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding na slapend dienstverband arbeidsongeschikte werknemer

Technische Unie heeft een slapend dienstverband met een arbeidsongeschikte werknemer. Zij weigerde in te gaan op het voorstel van verzoeker tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst onder toekenning van een vergoeding ter hoogte van de transitievergoeding bij compensatie. De rechtbank oordeelt dat Technische Unie de norm van goed werkgeverschap heeft geschonden. De werkgever wordt veroordeeld tot betaling van schadevergoeding aan de inmiddels AOW-gerechtigde werknemer.

Kern van het geschil is de vraag of Technische Unie aan verzoeker een schadevergoeding moet betalen ter hoogte van de transitievergoeding. Verzoeker heeft met een beroep op de Xella-beslissing van de Hoge Raad geconcludeerd dat de verzochte schadevergoeding moet worden toegewezen. Er is namelijk voldaan aan de vereisten voor beëindiging van de arbeidsovereenkomst wegens langdurige arbeidsongeschiktheid van artikel 7:669 lid 1 en lid 3 aanhef en onder b BW. Technische Unie is op grond van artikel 7:611 BW gehouden om in te stemmen met een voorstel van werknemer tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst onder toekenning van een vergoeding ter hoogte van de transitievergoeding. Er zijn namelijk geen reële integratiemogelijkheden. Volgens Technische Unie is er geen sprake van schending van artikel 7:611 BW. In Xella heeft de Hoge Raad geoordeeld dat goed werkgeverschap ex artikel 7:611 BW de werkgever onder omstandigheden ertoe verplicht in te stemmen met een voorstel van de werknemer tot beëindiging van een slapend dienstverband, onder toekenning van een vergoeding aan de werknemer ter hoogte van het bedrag dat de werkgever op grond van de Wet Compensatievergoeding kan verhalen op het UWV. Er moet op dit uitgangspunt wel een uitzondering worden aanvaard als de werkgever een gerechtvaardigd belang heeft bij de instandhouding van de arbeidsovereenkomst. Technische Unie heeft aangevoerd dat er geen sprake is van een slapend dienstverband. Verzoeker ontving een WGA-uitkering op grond van 56,59% arbeidsongeschiktheid, er waren nog arbeidsmogelijkheden voor verzoeker. Verzoeker

zette in op in ieder geval in dienst blijven tot januari 2019 en het behoud van zijn re-integratiemogelijkheden. De kantonrechter oordeelt dat dit niet doorslaggevend is voor de vraag of er sprake is van een slapend dienstverband. Het UWV heeft aannemelijk gemaakt dat de re-integratie-inspanningen om verzoeker te herplaatsen onvoldoende zijn geweest. Dit heeft geleid tot verlenging van de loondoorbetalingsverplichting. Naar het oordeel van de kantonrechter is sprake van een slapend dienstverband nu er is voldaan aan de vereisten van artikel 7:669 lid 1 en 3 aanhef en onder b BW. Er kan niet worden gevolgd dat Technische Unie een gerechtvaardigd belang had bij instandhouding van de arbeidsovereenkomst. Volgens Technische Unie heeft zij voldaan aan de verplichtingen om mee te werken aan een beëindiging van de (slapende) arbeidsovereenkomst. Zij heeft namelijk tweemaal, zowel schriftelijk al mondeling, aan verzoeker een voorstel gedaan tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst, dat door verzoeker is afgewezen. Dit voorstel is echter gedaan voor het einde van de wachttijdperiode en kan daarom niet dienen als grond voor het oordeel dat zij hiermee heeft voldaan aan de Xella-norm. Over het mondelinge voorstel bestaat nog discussie. Volgens verzoeker heeft een tweede beëindigingsbod hem nooit bereikt. Technische Unie stelt dat verzoeker toch geen overleg wilde over minnelijke beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst omdat verzoeker nog wilde proberen te re-integreren. De kantonrechter stelt vast dat op zich juist is dat verzoeker slechts heeft verzocht om een gesprek over re-integratiemogelijkheden. Er kan daarom niet worden gezegd dat Technische Unie in deze tijd heeft voldaan aan de verplichting mee te werken aan beëindiging van het (slapend) dienstverband. De kantonrechter is van oordeel dat uit de tussen de gemachtigden gevoerde correspondentie duidelijk te halen is dat verzoeker wenste te komen tot een beëindiging van de arbeidsovereenkomst onder toekenning van een transitievergoeding. Technische Unie heeft bepleit dat de uitkomst van de Xella-beslissing enigszins onverwacht kwam. Pas na deze uitspraak is het voor hen kenbaar geworden dat het niet ingaan op een beëindigingsvoorstel kan leiden tot schending van het goed werkgeverschap. Dit argument kan worden verworpen nu dit ook al bleek uit het Staatsblad dat werd gepubliceerd op 20 juli 2018. Het verweer van Technische Unie slaagt niet. Technische Unie heeft de norm van goed werkgeverschap geschonden door niet in te gaan op het voorstel van verzoeker tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst onder toekenning van een vergoeding ter hoogte van de transitievergoeding bij compensatie.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2020:1757

Zaaknummer: 7778357 EA VERZ 19-362

Rechters: F.J. Lourens

Advocaten: M.J. Hamer en P. Willems

Wetsartikelen: 7:611 BW en 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Bedrijfstakpensioenfondsvan moet vrijstellingsbeschikkingen verstrekken bij WOB-verzoek

Geschil tussen bedrijfstakpensioenfondsvan Reisbranche en werkgever. Kern van het geschil is of het bedrijfstakpensioenfondsvan niet alleen een lijst met vrijgestelde werkgevers maar ook de vrijstellingsbeschikkingen moet verstrekken. De rechtbank oordeelt dat de aanwezige vrijstellingsbeschikkingen onder weglakking van werknemersgegevens verstrekt moeten worden. Niet aanwezige vrijstellingsbeschikkingen hoeven niet te worden verstrekt op grond van de Archiefwet.

Werkgevers hebben op 14 februari 2018 bij het bedrijfstakpensioenfondsvan Reisbranche een WOB-verzoek ingediend. Zij hebben vrijstellingsbesluiten verzocht, het beleid daarover en namen van vrijgestelde werkgevers. Het bedrijfstakpensioenfondsvan heeft bij besluit van 18 april 2018 een lijst van werkgevers verstrekt en een toelichting op het vrijstellingsbeleid. Werkgever wensen primair de (niet-geanonimiseerde) beschikkingen te ontvangen waarbij het bedrijfstakpensioenfondsvan vrijstelling heeft verleend op grond van de artikelen 2 en 6 VBB, subsidiair wensen zij de beschikkingen geanonimiseerd te ontvangen. Het pensioenfondsvan heeft ten aanzien van de ontbrekende beschikkingen gesteld dat deze niet meer beschikbaar zijn en heeft daarbij een beroep gedaan op de Archiefwet 1995. De rechtbank oordeelt dat wanneer een bestuursorgaan stelt dat na onderzoek is gebleken dat bepaalde informatie niet of niet meer onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het aan degene is die om deze informatie verzoekt om aannemelijk te maken dat een bepaald document toch onder het bestuursorgaan berust (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 15 juli 2015 met ECLI:NL:RVS:2015:2216). Nu de mededeling van verweerder de rechtbank niet ongeloofwaardig voorkomt en eiseressen de mededeling van verweerder niet hebben betwist, gaat de rechtbank ervan uit dat deze ontbrekende beschikkingen er niet meer zijn. Aan de hand van de beschikkingen die verweerder heeft overgelegd heeft de rechtbank geconstateerd dat de beschikkingen gaan over

de pensioenregeling van werkgevers, de wijziging in bedrijfsactiviteiten en de onderbouwing van de noodzaak om een vrijstelling te verkrijgen. Dit zijn weliswaar gegevens over bedrijven, maar uit die gegevens kan geen informatie worden afgeleid met betrekking tot bedrijfs- en fabricagegegevens in de zin van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob. Derhalve kan het bedrijfstakpensioenfonds de openbaarmaking op grond van deze grond niet weigeren. Gelet hierop slaagt de beroepsgrond. Het bedrijfstakpensioenfonds heeft verzuimd om per beschikking aan te geven waarom het belang van het voorkomen van onevenredige bevoordeling of benadeling dient te prevaleren boven het belang van openbaarmaking. De algemene stelling ten aanzien van de beschikkingen dat openbaarmaking *zou kunnen leiden* tot onevenredige bevoordeling of benadeling is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende specifiek en onvoldoende om de weigeringsgrond te kunnen dragen. De rechtbank draagt het bedrijfstakpensioenfonds op de beschikkingen met weggelakte werknemersgegevens, binnen twee weken na de verzending van deze uitspraak openbaar te maken door toezending van de voormelde documenten aan werkgevers.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 25-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:1618

Zaaknummer: HAA 18/4583

Rechters: P.H. Laurysen, M.H. Affourtit-Kramer en J.C. de Wit

Wetsartikelen: 2 VBB, 6 VBB en 10 lid 1 aanhef en onder c Wob

RECHTSPRAAK

Beperkte pensioenverevening overeengekomen in huwelijkse voorwaarden

Geschil na echtscheiding over de verdeling van vermogensbestanddelen. Over pensioen zijn in de huwelijkse voorwaarden bepalingen opgenomen. Partijen zijn het niet eens over de uitleg van de periode waarover verevend moet worden. De rechtbank oordeelt op grond van de bewoordingen van de huwelijkse voorwaarden dat het recht op verevening van pensioen is beperkt tot het pensioen dat werd opgebouwd over de periode vanaf het sluiten van het huwelijk tot aan het moment van eerste hernieuwde opbouw van pensioenaanspraken aan de zijde van verzoeker. Hij is op 1 maart 2005 weer in loondienst getreden en pensioen gaan opbouwen. Er vindt geen pensioenverevening plaats vanaf het moment dat verzoeker weer is gaan werken.

Partijen zijn op 5 april 2004 gehuwd onder huwelijkse voorwaarden. Verzoeker verzoekt de rechtbank om onder andere echtscheiding uit te spreken, partneralimentatie toe te kennen en verevening van het pensioen. Partijen zijn in de huwelijkse voorwaarden overeengekomen dat de opgebouwde pensioenaanspraken over de periode vanaf het sluiten van het huwelijk tot aan het moment van de eerste hernieuwde opbouw van pensioenaanspraken door de comparant sub 1 worden verevend conform artikelen 2 en 3 Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. Vanaf het moment van de eerste hernieuwde opbouw van pensioenaanspraken zal geen pensioenverevening plaatsvinden en ook geen pensioenverrekening overeenkomstig het arrest van de Hoge Raad van 27 november 1981. Ook zijn partijen bekend met het feit dat ze de eerder genoemde pensioenaanspraken kunnen omzetten in een eigen pensioenaanspraak conform artikel 5 Wvps. Verweerder voert aan dat verzoeker geen recht heeft op verevening omdat zij dit in de huwelijkse voorwaarden hebben beperkt tot het moment van de hernieuwde opbouw. Op 1 maart 2005 is verzoeker weer in loondienst getreden en weer pensioen gaan opbouwen. Partijen hebben overeenstemming bereikt over de

verevening van het opgebouwde pensioen tot en met 28 februari 2005. Partijen zijn het niet eens over de verevening vanaf 1 maart 2005. De rechtbank gaat voor de uitleg van de huwelijkse voorwaarden uit van de Haviltexmaatstaf. Verweerder stelt dat partijen erover hebben gesproken dat er op een bepaald moment geen verevening van pensioen meer zou plaatsvinden. Bij aangaan van het huwelijk genoot verzoeker een sabbatical en zolang hij niet zou werken, zou hij recht hebben op het pensioen van verweerder maar als hij weer zou gaan werken zou dit komen te vervallen. De rechtbank overweegt dat de bewoordingen in de huwelijkse voorwaarden het standpunt van verweerder ondersteunen. Verzoeker heeft geen andere uitleg van de tekst gegeven of gesteld dat hij uit verklaringen of gedragingen van de verweerder iets anders heeft mogen afleiden. De rechtbank is dan ook van oordeel dat er geen pensioenverevening meer plaats hoeft te vinden vanaf het moment dat verzoeker weer is gaan werken, dus per 1 maart 2020. Het verzoek om verdere pensioenverevening vanaf 1 maart 2005 wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 21-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2020:864

Zaaknummer: C/02/352112 / FA RK 18-6250 (echtscheiding) & C/02/360258 / FA RK 19-3295
(afwikkeling huwelijkse voorwaarden)

Rechters: H.W.P.J. Hopmans en S.M.J. van Dijk

Advocaten: W. van der Sande, C.E. van de Pas-Rutgers van der Loeff en E. van Noort

Wetsartikelen: 2 Wvps, 3 Wvps en 5 Wvps